

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Mgr. M. K.**, zast. JUDr. Leošem Vyhnánkem, advokátem, se sídlem Helsinská 956/11a, Olomouc (dříve Na Bystřičce 4, Olomouc), proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2009, č. j. 2 Cad 22/2008 – 52,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje.**
- II. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2009, č. j. 2 Cad 22/2008 – 52, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 1. 2008, č. j. 2007/62657-33, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce v Olomouci (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 9. 2007, č. j. SŘ/2007/263-OL, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Správní orgán prvního stupně rozhodl, že žalobkyně se podle § 67 odst. 2 písm. c) a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o zaměstnanosti“, popř. „zákon o zaměstnanosti z roku 2004“) neuznává osobou zdravotně znevýhodněnou. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný vyšel z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě (dále též „PK

MPSV v Ostravě“) ze dne 27. 11. 2007, č. j. 2007/2845-OS, jehož zpracování si vyžádal a v němž byl vysloven posudkový závěr, že žalobkyně není osobou zdravotně znevýhodněnou.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného a současně též proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobkyně bránila žalobou ze dne 27. 2. 2008, ve které navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Namítala, že správní orgány založily svá rozhodnutí na skutečnosti, že žalobkyně byla v době řízení zaměstnána na pracovišti, které nevytváří významnější rizika vzhledem k jejímu handicapu (nedoslýchavosti), a nezohlednily, že výkon běžného zaměstnání je rizikový jak pro ni, tak i pro potenciálního zaměstnavatele. Dlouhodobě pracovala ve školství, toto pracovní prostředí však byla nucena opustit, přičemž od 6. 6. 2005 pracuje jako administrativní pracovnice občanského sdružení Bona Porta, se sídlem Na Bystřičce 4, Olomouc; jedná se o chráněné pracovní místo ve smyslu § 75 zákona o zaměstnanosti, které bylo vytvořeno speciálně pro ni. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí žádný konkrétní důvod, proč nebylo její žádosti vyhověno, a toliko mechanicky aplikuje příslušná zákonná ustanovení a závěry posudkové komise, s nimiž ovšem žalobkyně nesouhlasí. Brojila proti tomu, že posudek byl zpracován v její nepřítomnosti, posudková komise si nevyžádala doplňující vyšetření a nevypořádala se s obsahem rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Olomouci (dále též „OSSZ v Olomouci“) ze dne 17. 6. 2003, č. j. 3011/03/488/2003, jímž byla uznána občanem se změněnou pracovní schopností podle § 21 odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti z roku 1991“, s účinností od 1. 10. 2004 nahrazen zákonem o zaměstnanosti z roku 2004). Žalobkyně zdůraznila, že zejména není schopna vykonávat práce s náročností na sluchovou ostrost či s hlukovou zátěží, přičemž její obtíže jsou trvalého a prohlubujícího se charakteru.

[3] Proti rozhodnutím žalovaného a správního orgánu prvního stupně se žalobkyně bránila rovněž ústavní stížností ze dne 10. 3. 2008, ve které navrhla, aby byla rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušena. Usnesením Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2012, sp. zn. II. ÚS 657/08, byl návrh odmítnut jako nepřípustný, přičemž v odůvodnění Ústavní soud poukázal na požadavek vyčerpání před podáním ústavní stížnosti všechny procesní prostředky, které stěžovatelce zákon k ochraně jejího práva poskytuje.

[4] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 5. 2009, č. j. 2 Cad 22/2008 – 52, žalobu v části směřující proti rozhodnutí žalovaného zamítl a v části směřující proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku poukázal na § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a konstatoval, že správní orgán prvního stupně nemůže být žalovaným, a žalobu proti jeho rozhodnutí tak bylo nutno odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Co do merita věci vyšel z posudku PK MPSV v Ostravě a zdůraznil, že rozhodnutí o tom, zda se v případě žalobkyně jedná o osobu zdravotně znevýhodněnou ve smyslu § 67 odst. 2 písm. c) a odst. 3 zákona o zaměstnanosti, je závislé především na odborném lékařském přezkoumání. Dospěl k závěru, že zdravotní stav žalobkyně byl posouzen řádným způsobem a na základě odpovídajících lékařských nálezů, na což nemohla mít vliv nepřítomnost žalobkyně, která se z jednání posudkové komise omluvila. Podotkl, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nemůže sám o sobě vést k závěru, že se jedná o osobu zdravotně znevýhodněnou. Na

pokračování

tomto závěru pak podle městského soudu nemůže nic změnit ani rozhodnutí OSSZ v Olomouci ze dne 17. 6. 2003, na jehož základě byl žalobkyni původně přiznán status občana se změněnou pracovní schopností, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno podle dřívější právní úpravy a jednalo se o jiný institut než v případě osoby zdravotně znevýhodněné; rozhodoval jiný orgán a v odlišném správním řízení, u kterého nebylo přípustné odvolání. Napadené rozhodnutí pak není nepřezkoumatelné pouze proto, že se žalovaný v jeho odůvodnění omezil na odkaz na závěry PK MPSV v Ostravě.

[5] Proti rozsudku Městského soudu v Praze se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) bránila kasační stížností ze dne 8. 6. 2009, podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ve které navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Namítala, že lékařské posudky, na jejichž základě byla rozhodnutí správních orgánů vydána, jsou nedostatečné z hlediska své úplnosti a přesvědčivosti. Poukázala na vnitřní rozpornost posudku PK MPSV v Ostravě, která při rekapitulaci nálezu odborného lékaře z oboru ORL ze dne 19. 9. 2007 vyšla z oboustranné percepční poruchy, zejména vpravo těžkého stupně, tuto však následně bez bližšího odůvodnění vyhodnotila toliko jako poruchu vpravo středně těžkého stupně. Posudková komise mimoto jednoznačně nevymezila, které zdravotní postižení je příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Stěžovatelka zdůraznila, že pokud žalovaný vyšel z vadného posudku o jejím zdravotním stavu jako podkladu pro své rozhodnutí, pak i toto rozhodnutí zatížil nezákonností; v jeho výroku navíc citoval § 67 odst. 3 zákona o zaměstnanosti tak, že výrok nedává smysl. Žalovaný se nevypořádal s námitkami stěžovatelky uplatněnými v průběhu řízení a s těmito se nevypořádal ani městský soud v napadeném rozsudku. Městský soud mimoto popřel souvislost institutů změněné pracovní schopnosti a uznání osobou zdravotně znevýhodněnou, zejména se nevypořádal s podstatou námitky, že správní orgány neprovedly komplexní zdravotní posouzení i ve vztahu k dříve přiznanému statusu stěžovatelky jako občana se změněnou pracovní schopností.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 3. 9. 2009 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost v celém rozsahu zamítl. Podle jeho názoru byly v napadeném rozsudku vypořádány všechny námitky stěžovatelky a rozhodnutí soudu je řádně a podrobně odůvodněno; žalovaný s ním plně souhlasí.

[7] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 26. 5. 2010, č. j. 4 Ads 143/2009 – 77, řízení přerušil, a to vzhledem k tomu, že usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 109/2009 – 59, byla obdobná věc postoupena rozšířenému senátu k posouzení otázky, zda rozhodnutí o uznání či neuznání osobou zdravotně znevýhodněnou podle § 67 zákona o zaměstnanosti může být vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví (jak bylo vysloveno v dřívější judikatuře Nejvyššího správního soudu).

[8] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 19. 2. 2013, č. j. 6 Ads 109/2009 – 114, judikoval, že „rozhodnutí o odvolání proti neuznání za osobu zdravotně znevýhodněnou ve smyslu § 67 odst. 2 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti není vyloučeno ze soudního přezkumu podle ustanovení § 70 písm. d) soudního řádu správního.“ V odůvodnění usnesení rozšířený senát poukázal na návrh, který předložil Ústavnímu soudu a kterým navrhl zrušení uvedeného ustanovení ve slovech „zdravotního stavu osob nebo“. O tomto návrhu bylo rozhodnuto nálezem ze dne 15. 1. 2013,

sp. zn. Pl. ÚS 15/12, kterým Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s. zamítl, přičemž své rozhodnutí odůvodnil tak, že vycházejí ze zásady přednosti ústavně konformní interpretace před derogací dospěl k závěru, že dotčené ustanovení není protiústavní v celé své šíři, nýbrž působí protiústavně pouze při vztažení na některá specifická rozhodnutí dotýkající se základních práv, o jaké se jedná i v případě negativního rozhodnutí o uznání za osobu zdravotně znevýhodněnou. Napadené ustanovení lze (a je nutno) interpretovat tak, že v něm zakotvená výlučka, byť v mnohých jiných případech opodstatněná, nesmí dopadat na rozhodnutí, která představují úkony dotýkající se základních práv zaručených Listinou základních práv a svobod (vyhlášena pod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších ústavních předpisů); mezi takové úkony přitom spadají i rozhodnutí o uznání za osobu zdravotně znevýhodněnou a rozhodnutí o odvolání proti němu.

[9] Vydaním nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2013, jehož závěry byly v souladu s čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky (ústavního zákona č. 1/1993 Sb., ve znění pozdějších ústavních předpisů) převzaty do usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2013, odpadla překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno, a Nejvyšší správní soud proto v souladu s ustanovením § 48 odst. 5 s. ř. s. výrokem I. rozhodl tak, že se v řízení pokračuje. Vzhledem k závěrům nálezu Ústavního soudu a navazujícího usnesení rozšířeného senátu pak bylo možno přistoupit k meritornímu projednání kasační stížnosti.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“* V této souvislosti je třeba poukázat na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, publikován pod č. 511/2005 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), podle něhož namítané neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, je třeba považovat za jinou vadu řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že za žalovaného v nyní projednávané věci je třeba považovat výhradně Ministerstvo práce a sociálních věcí jako správní orgán druhého stupně, a to v souladu s § 69 s. ř. s., podle něhož *„žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.“* Ze žaloby, jakož i kasační stížnosti je přitom zřejmé, že stěžovatelka (v řízení před městským soudem jako žalobkyně) směřovala svá podání předně proti rozhodnutí ministerstva, a to bez ohledu na to, že jako druhého žalovaného označila rovněž správní orgán prvního stupně. Pokud nicméně městský soud za žalovaného považoval rovněž správní orgán prvního stupně a v části směřující proti jeho rozhodnutí žalobu výrokem I. napadeného rozsudku odmítl, pak taková vada nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[13] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] Stěžovatelka namítala, že lékařské posudky, na jejichž základě byla rozhodnutí správních orgánů vydána, jsou nedostatečné z hlediska své úplnosti a přesvědčivosti, a městský soud pochybil, pokud z tohoto důvodu napadené rozhodnutí žalovaného nezrušil. Poukázala zejména na vnitřní rozpornost posudku PK MPSV v Ostravě, která při rekapitulaci nálezu odborného lékaře z oboru ORL ze dne 19. 9. 2007 vyšla z oboustranné percepční poruchy, zejména vpravo těžkého stupně, tuto však následně bez bližšího odůvodnění vyhodnotila jako toliko středně těžkého stupně. Posudková komise mimoto jednoznačně nevymezila, které zdravotní postižení je příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Zdůraznila, že pokud žalovaný vyšel z vadného posudku o jejím zdravotním stavu jako podkladu pro své rozhodnutí, pak i toto rozhodnutí zatížil nezákonností; v jeho výroku navíc citoval § 67 odst. 3 zákona o zaměstnanosti tak, že výrok nedává smysl.

[15] Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou.

[16] Podle § 67 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 2009, *„osobami se zdravotním postižením jsou fyzické osoby, které jsou rozhodnutím úřadu práce uznány zdravotně znevýhodněnými (dále jen „osoby zdravotně znevýhodněné“).“* Podle odst. 3 téhož ustanovení *„za zdravotně znevýhodněnou osobu podle odstavce 2 písm. c) se považuje fyzická osoba, která má zachování schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, ale její schopnosti být nebo zůstat pracovně začleněna, vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci nebo kvalifikaci získat jsou podstatně omezeny z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“*

[17] Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vyšel z posudku PK MPSV v Ostravě ze dne 27. 11. 2007, č. j. 2007/2845-OS, jehož zpracování si vyžádal a v němž posudková komise dospěla k závěru, že v případě stěžovatelky *„nejde o osobu zdravotně znevýhodněnou podle § 67 odst. 2 písm. c) a odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Má zachování schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, ale její schopnost být nebo zůstat pracovně začleněna, vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci nebo kvalifikaci získat nejsou podstatně omezeny z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“* Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že se neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou stěžovatelka spatřuje v tom, že výrok posudku PK MPSV v Ostravě nedává smysl. Přestože je třeba uznat, že do výroku

posudku měla být namísto spojky „ale“ logicky zařazena spojka „přičemž“, v kontextu ostatního textu je výrok posudku třeba hodnotit jako jednoznačný a srozumitelný.

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že posudkové zhodnocení, jak bylo provedeno PK MPSV v Ostravě a z něhož následně vycházel žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí, je nedostatečné a nepřesvědčivé, a to zejména vzhledem k tomu, že se posudková komise žádným způsobem nevypořádala se skutečností, že již dříve byla stěžovatelka rozhodnutím OSSZ v Olomouci ze dne 17. 6. 2003, č. j. 3011/03/488/2003, uznána občanem se změněnou pracovní schopností podle § 21 odst. 1 zákona o zaměstnanosti z roku 1991, přičemž v odůvodnění rozhodnutí OSSZ v Olomouci uvedla, že *„pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav máte podstatně omezenou možnost pracovního uplatnění nebo přípravy k pracovnímu uplatnění.“* K této skutečnosti se žádným způsobem nevyjádřil ani posudkový lékař v posouzení zdravotního stavu ze dne 22. 8. 2007, sp. zn. LPS/2007/4632-OL, z něhož ve svém rozhodnutí vycházel správní orgán prvního stupně.

[19] Správní orgány ani městský soud nezohlednily, že právní úprava postavení občanů se změněnou pracovní schopností podle § 21 a násl. zákona o zaměstnanosti z roku 2001 byla co do svého obsahu, účelu i zařazení v právním řádu nahrazena institutem osob se zdravotním postižením podle § 67 a násl. zákona o zaměstnanosti z roku 2004, mezi které byly zařazeny i osoby zdravotně znevýhodněné, a to až do přijetí zákona č. 367/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, kterým byla s účinností od 1. 1. 2012 kategorie osob zdravotně znevýhodněných zrušena. Pokud tedy byl stěžovatelce v minulosti přiznán status občana se změněnou pracovní schopností, po změně právní úpravy však správní orgány hodlaly neuznat stěžovatelku osobou zdravotně znevýhodněnou, byly povinny vyhodnotit zdravotní stav stěžovatelky v porovnání s obdobím, kdy byla uznána občanem se změněnou pracovní schopností. Povinnosti vypořádat se s dřívějším rozhodnutím, kterým byla stěžovatelka uznána občanem se změněnou pracovní schopností, se přitom nebylo možno zprostit ani odkazem na to, jak učinil městský soud, že vzhledem ke změně právní úpravy se v případě občanů se změněnou pracovní schopností formálně jednalo o odlišné správní řízení, v němž bylo rozhodováno jiným orgánem (s účinností od 1. 7. 2006 byla zákonem č. 109/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních službách, přenesena pravomoc, resp. věcná příslušnost k vydávání rozhodnutí tohoto typu z orgánů sociálního zabezpečení na úřady práce), a u kterého nebylo přípustné odvolání.

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že vzhledem ke vzájemné provázanosti právní úpravy postavení občanů se změněnou pracovní schopností a osob zdravotně znevýhodněných je na nyní projednávanou věc třeba obdobně vztáhnout závěry rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 4 Ads 14/2009 – 37, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že *„rozhoduje-li správní orgán o odnětí určité dávky, musí v odůvodnění svého rozhodnutí jednoznačně vysvětlit, proč příjemce dávky již nesplňuje podmínky, na základě kterých mu byla dávka přiznána.“* V rozsudku ze dne 6. 8. 2008, č. j. 3 Ads 45/2008 – 46, pak Nejvyšší správní soud v obdobné věci vyslovil, že *„při odnímání pobírané dávky důchodového pojištění podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem je posudková komise MPSV ČR povinna přesvědčivě odůvodnit, v čem spočívá zlepšení nebo stabilizace zdravotního stavu pojištěnce při porovnání s obdobím, kdy odnímaná dávka byla přiznána, případně zda odnímaná dávka nebyla přiznána na základě posudkového omylu.“*

pokračování

[21] Městský soud pochybil, pokud se nevypořádal se způsobem, jakým správní orgány odůvodnily závěr, že stěžovatelka není osobou zdravotně znevýhodněnou, v kontextu toho, že v minulosti byla rozhodnutím OSSZ v Olomouci ze dne 17. 6. 2003 uznána občanem se změněnou pracovní schopností, když co do svého obsahu se jedná o instituty navzájem úzce provázané, jak bylo uvedeno výše. Přezkum této otázky pak byl o to potřebnější, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel z posudku PK MPSV v Ostravě ze dne 27. 11. 2007, v němž posudková komise u stěžovatelky diagnostikovala oboustrannou percepční nedoslýchavost (vlevo lehkého, vpravo středně těžkého stupně se ztrátami podle Fowlera vlevo 18 %, vpravo 63,2 %, celkově 29,3 %), přičemž uvedla, že „stav prakticky stejný jako v roce 2003“. Sama posudková komise tedy nejen že se nezabývala (pozitivním) vývojem zdravotního stavu stěžovatelky, který vyústil v její neuznání osobou zdravotně znevýhodněnou, nýbrž výslovně potvrdila, že její stav je stejný jako v roce 2003, tedy v době, kdy byla uznána občanem se změněnou pracovní schopností.

[22] Nejvyšší správní soud se ztotožnil rovněž s navazující námitkou vnitřní rozpornosti posudku PK MPSV v Ostravě spočívající v tom, že posudková komise citovala z nálezu odborného lékaře MUDr. J. K., MEDI - ACU s.r.o., Ordinance pro choroby ušní, nosní, krční, ze dne 19. 9. 2007, v němž je konstatována percepční porucha vpravo těžkého stupně (ztráta 63,2 %), sama však nedoslýchavost stěžovatelky diagnostikovala pouze jako poruchu středně těžkého stupně. Vycházela přitom navíc z totožné procentní míry ztráty sluchu, k jaké dospěl MUDr. K., tedy 63,2 %. Rozdílnou kvalifikaci závažnosti postižení stěžovatelky posudková komise žádným způsobem neodůvodnila, přičemž toto její pochybení se jeví o to závažnějším, když další lékařská zpráva, z níž posudková komise vycházela, konstatuje ztrátu sluchu ještě výraznější (MUDr. D. v ORL nálezu ze dne 18. 7. 2007 uvádí ztrátu vpravo 72,8 %). Posudek PK MPSV je mimoto vnitřně rozporný i co do formulace zhodnocení a posudkového doporučení, v němž posudková komise konstatovala, že sluchová porucha stěžovatelky je závažnější, než jaká byla v červnu 1998, kdy (nuceně) opustila práci ve školství, a následně vyslovila, že stěžovatelka „by měla být schopna jako učitelka, pokud by svou autoritou zvládla hluk a šum ve třídě; za neschopnou funkce učitelky by byla považována až při středně těžké nedoslýchavosti.“ Takové zhodnocení nejen že vykazuje znaky neurčitosti a subjektivity, ale zejména v rozporu s ostatním obsahem posudku patrně dovozuje, že se v případě stěžovatelky nejedná ani o středně těžkou nedoslýchavost.

[23] Důvodná je pak i argumentace stěžovatelky, že posudková komise jednoznačně nevymezila, jaké zdravotní postižení je příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pokud totiž posudková komise na závěr posudkového zhodnocení uvedla, že v případě stěžovatelky jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, pak tento bylo třeba charakterizovat konkrétněji než toliko obecným popisem, že „posuzovaná není schopna tam, kde je potřebné rozumění řeči za ztížených podmínek (větší vzdálenost, v divadle, v hluku); neschopna v profesi, kde je požadován ostrý sluch (zvuková technika, železniční a hromadná silniční doprava); neschopna v riziku hluku a tam, kde požadavky na sluch jsou vyšší než zjištěné sluchové funkce.“ Posudková komise se omezila na zhodnocení, jaký vliv má zdravotní stav stěžovatelky na její pracovní zařazení, příčinu dlouhodobě nepříznivého stavu však konkrétně a jednoznačně neurčila, přičemž i s ohledem na výše konstatovanou vnitřní rozpornost posudku nebylo možno vystačit s diagnózou oboustranné percepční nedoslýchavosti, jak byla vymezena v úvodní části posudkového zhodnocení.

[24] Dalšími námitkami, směřujícími zejména do absence vypořádání tvrzení stěžovatelky v průběhu řízení před správními orgány, jakož i městským soudem, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť by to bylo již nadbytečné.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, napadeného rozhodnutí žalovaného, jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a veškeré spisové dokumentace k závěru, že byly naplněny tvrzené důvody pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., aniž by bylo třeba aplikovat ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost je proto důvodná a Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu výrokem II. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[26] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. „*zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*“ Na městském soudu tak především bude, aby znovu přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného za situace, kdy žalovaný své rozhodnutí založil na posudku PK MPSV v Ostravě ze dne 27. 11. 2007, který vykazuje výše vymezené deficity. V případě potřeby si městský soud opatří znalecký posudek zaměřený na posouzení zdravotního stavu stěžovatelky ke dni vydání napadeného rozhodnutí, jehož účelem bude zejména porovnání zdravotního stavu stěžovatelky s obdobím, kdy jí byl rozhodnutím OSSZ v Olomouci přiznán status občana se změněnou pracovní schopností, jakož i náležitě vymezit příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky a závažnost jejího zdravotního postižení.

[27] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 věta první s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu